

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. M., narozený dne X,
bytem X
zastoupený Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem,
se sídlem Šafaříkovy sady 5, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018 č. j. PK - DSH/9997/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 31. 7. 2018, čj. MMP/189002/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3 000,- Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě předně namítal, že považuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za věcně nesprávné, neboť správní orgán na základě provedených důkazů učinil nesprávná skutková zjištění, jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a řízení proběhlo v rozporu s právními předpisy. Konkrétně pak žalobce namítal, že nesouhlasí s výsledky provedeného měření, které považuje za neplatné. Z vyjádření svědků vyplývá lokalizace měření, tj. že bylo měřeno za autobusovou zastávkou na kraji chodníku, přičemž laserový rychloměr LaserCam4 vyžaduje podle certifikátu obsaženého ve správním spise při měření 0 stupňový úhel měření. Dle žalobce tak při instalaci radaru došlo k pochybení, čili radar byl nainstalován v rozporu s požadavky výrobce na jeho instalaci, a provedená měření jsou tedy neplatná. Dle žalobce správní orgány tuto jeho námitku ve svých rozhodnutích nijak nevyvrátily potřebnou proti argumentaci. Žalobce dále zpochybňoval správnost měření, když uvedl, že jel v dané lokalitě v koloně vozidel, tedy se na předcházející křižovatce rozjížděl pomalu za vozidly, která jela před ním. Žalobce k danému dále spekuloval, že měření v koloně může způsobit odrazení paprsku radaru od jedoucích vozidel či jiného předmětu, nebo že paprsek mohl dopadnout na jiný automobil jedoucí ve směru. Vypořádání námítky, že měření ze vzdálenosti 253 m je mimo doporučenou toleranci, se žalobci také zdálo nedostatečným. Úvahy žalovaného dle žalobce neměli oporu v provedených důkazech. Další okruh námitek směřoval k procesním pochybením správních orgánů. Jednak žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně po zrušení svého prvního rozhodnutí ve věci neřídil pokyny Krajského úřadu a nedoplnil dokazování o návodu k obsluze k rychloměru a tento důkaz řádně neprovedl, neboť založil a provedl pouze část návodu k obsluze. Dále, že žalobce neměl možnost seznámit se s návodem k obsluze v celém rozsahu tak, aby mohl přezkoumat správnost měření. Žalovaný dle žalobce nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když zjistil skutkový stav věci nedostatečně. Nakonec žalobce namítal, že dokazování trpí vadami, které činí napadené rozhodnutí nezákonným, nečekaným a nepředvídatelným.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal, že totožné námitky namítal žalobce v odvolání, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, žalobní námitky hodnotil jako nedůvodné, a proto navrhl žalobu zamítnout.
4. Součástí správního spisu mimo jiné je odvolání žalobce, v němž jsou uvedeny námitky totožné s některými uvedenými v žalobě. Ve spisu je dále k dispozici Oznámení o přestupku, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče, Záznam o přestupku, z něhož je patrná naměřená rychlost, vzdálenost, z níž bylo měřeno, čitelná fotografie vozidla žalobce s rozpoznatelnou RZ. Součástí spisu je také Ověřovací list č. 8012-OL-70096-17 s dobou platnosti ověření rychloměru od 29.3.2017 do 28. 3. 2018. Dále je ze spisu patrné, že žalobce, resp. jeho právní zástupce byl seznámen se spisem dne 10. 10. 2017, 2. 11. 2017 při ústním jednání, kdy byl také přítomen svědeckým výpovědím. Seznámení se spisovou

dokumentací proběhlo i dne 19. 6. 2018 po doplnění a provedení dokazování o část Návodu k obsluze.

5. Při jednání dne 2. 11. 2017 shodně vypověděli svědci nstržn. J. T., pprap. J. P. a nstržm. J. L., že žalobce neznají. Dle svědků byl v den změření žalobce provoz střední. Dohlíželi ten den na dodržování stanovené rychlosti v úseku ulice Domažlické ve směru jízdy z centra města. Radar byl ustanoven na Domažlické ulici, před odbočkou na ulici U Dráhy, za autobusovou zastávkou ve směru z centra města. Radar obsluhoval policista P., policista T. a L. řešili přestupky s řidiči. S žalobce řešil přestupek policista L. Všichni svědci shodně zakreslili místo měření do mapy.
6. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 pro porušení § 18 odst. 4 zákona o provozu, neboť dne 4. 8. 2017 v době okolo 15:24 hodin, v Plzni na vozovce pozemní komunikace ulice Domažlická, v prostoru u objektu č. p. 2928/3, ve směru jízdy z centra města, řídil motorové vozidlo tov. zn. Mazda 3, RZ: X, mu byla naměřena rychlost jízdy 74 km/h, po odečtení toleranční odchylky, přičemž v tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobce tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o minimálně 20 km/h. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán konstatoval, že nemá žádných pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Správní orgán shledal, že jím shromážděné podklady a důkazy dostatečně prokazují protiprávní jednání žalobce. Dále se správní orgán vyjádřil ke všem námitkám a tvrzením žalobce uváděným v průběhu řízení a ve vyjádření žalobce, uvedl své úvahy a vysvětlil, k jakým závěrům dospěl. Na straně 12 pak správní orgán vysvětlil, že neshledal důvodným návrh žalobce na doplnění celého Návodu k obsluze, neboť do spisové dokumentace byly doplněny všechny části návodu, které se vztahovaly k dané věci a k uplatněným námitkám.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl stejné námitky jako v žalobě. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle žalovaného, poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil důkazy, a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu a vyhodnotil, že prvoinstanční rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Námitky odvolatele hodnotil žalovaný jako nedůvodné, nepodložené a obecné, a proto odvolání žalobce zamítl.
8. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
9. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
10. Podle § 18 odst. 4 téhož zákona smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
11. Ke zjištěným skutkovým okolnostem soud uvádí, že je má za dostatečně a spolehlivě prokazané. Skutkový stav byl zjištěn bez jakýchkoli pochybností. K prvnímu okruhu žalobních námitek tedy, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádali s námitkami a tvrzeními žalobce v průběhu řízení, soud konstatuje, že se žalovaný a především správní orgán I. stupně obsáhle a velmi vyčerpávajícím způsobem

všemi námitkami žalobce (že došlo k neplatnému měření, že je možné, aby se paprsek odrazil a dalšími) zabýval na straně 5-6 napadeného rozhodnutí a na straně 7-8 a 10-12 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že místo dopadu laserového svazku je označeno záměrným křížem, který vždy musí na snímku ležet na vozidle, přičemž ze záznamu o přestupku je zřetelné, že záměrný kříž je umístěn na přední části vozidla řízeného žalobcem. Lze konstatovat, že v zorném poli paprsku se nenacházely žádné překážky bránící výhledu na vozidlo, a měření rychlosti bylo tak provedeno v souladu s uživatelským manuálem. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že odůvodnění obou rozhodnutí v záležitosti námitky ne/správného měření v důsledku možnosti tzv. slip effectu je dostatečné, a proto neshledal tuto námitku důvodnou.

12. Dále v případě námitky směřující proti správnému určení měřeného vozidla soud konstatuje, že v daném případě nemůže být pochyb o správné identifikaci vozu, jehož rychlost byla měřena a jehož majitelem je žalobce. Soud pro tato tvrzení vycházel především z fotografie pořízené při měření, podpořené výpověďmi policistů, kteří měli vozidlo žalobce neustále pod dohledem. V daném případě lze také vycházet z údajů v záznamu o přestupku, které prokazují, že se jednalo o vozidlo žalobce. Z oznámení přestupku, kde jsou identifikační údaje žalobce (jméno, příjmení, číslo op a řp), lze pak ztotožnit i žalobce samotného v roli řidiče. Takto podložený závěr o osobě přestupce je plně dostačující.
13. Z podkladů ve spise je závěr o spáchání přestupku dostatečně a bez důvodných pochybností zjištěn a prokázán, když z ověřovacího listu, fotografie a výpovědi svědků je zřejmé, že přestupek byl spáchán, spáchal jej žalobce a měření bylo provedeno ověřeným radarem a způsobem, který je v souladu se zákonem, a o jehož provedení nejsou žádné pochybnosti.
14. Soud neakceptoval ani žalobní námitku, podle níž mohlo dojít k nesprávnému měření v důsledku měření pod „nenulovým“ úhlem. Touto námitkou se obsírně zabýval jak správní orgán I. stupně (na str. 7-8 a 10-11 prvoinstančního rozhodnutí), tak žalovaný (na str. 5 napadeného rozhodnutí). Z argumentací obou správních orgánů musí soud vyzdvihnout především fakt, že z Návodu k obsluze rychloměru LaserCam4 sice vyplývá, že 0 stupňový úhel měření je pro měření rychlosti nejvhodnější, ale nevylučuje se ani měření pod jiným úhlem, přičemž pak takové měření hovoří spíše ve prospěch měřeného vozidla díky tzv. kosinus efektu. Žalobce tedy evidentně došel k mylnému závěru, že nelze měřit jinak než pod nulovým úhlem.
15. K tvrzenému nedodržení optimální vzdálenosti měření soud uvádí, že se jím zabýval již správní orgán prvního stupně, a že sám žalobce tuto svou argumentaci podryl předložením Certifikátu o schválení typu měřidla, ze kterého se podává, že rozsah měřicího zařízení LaserCam4 je 20 až 600 m, čili měření na vzdálenost 253 m je stále v doporučené toleranci. Žalobce k danému tvrzení nepředložil, žádné důkazy či odbornou literaturu, na níž se odkazuje, proto má soud tuto námitku za nepodloženou a vyvrácenou.
16. K dalšímu okruhu námitek týkajícího se procesních pochybení žalovaného soud uvádí následující: Ze správního spisu, jak bylo shrnuto výše, vyplývá, že žalobce byl v průběhu řízení několikrát seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Byl seznámen i tehdy, když správní orgán po zrušení prvního rozhodnutí doplnil dokazování o příslušné části Návodu k obsluze. Soud konstatuje, že správní orgán do správního spisu založil pouze ty části

Návodu k obsluze, které byly potřebné k vypořádání tvrzení žalobce, a s těmito byl také žalobce seznámen. Žalovaný pak správně vypořádal námitku žalobce, když neshledal nutnost do spisu zakládat a k důkazu provádět celý Návod k obsluze, neboť byly založeny právě ty části, které byli relevantní ve vztahu k vypořádání žalobcem přednesených námitek. Žalovaný v této části odůvodnění dále uvádí, že důkazy by měli především potvrdit nebo vyvrátit domněnky a názory účastníka řízení, nikoliv dodatečně zkoumat průběh zjišťování skutkového stavu. S takovou argumentací žalovaného se soud plně ztotožňuje.

17. Závěrem lze shrnout, že správní orgány dostatečně obsáhle, srozumitelně a jasně vypořádaly všechny námitky žalobce. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je seznatelné, z jakých podkladů vycházely, jaké úvahy vedly, k jakým závěrům dospěly a jaké důkazy je k tomu vedly. Soud dále neshledal, že by napadené rozhodnutí a správní řízení mu předcházející trpělo vadami, bylo nejasné, neurčité či v rozporu s právními předpisy, nebo porušovalo žalobcovo právo na spravedlivý proces.
18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně